

2

„**M**y se scvrkáváme!“ vyjekla Eva. Svaly ji „**M**bolely a celkově se cítila, jako by cosi tahalo její tělo sem a zase tam. Viděla na vlastní oči, jak se zmenšuje. Nejdříve sahala k okraji prádelníku, potom psacího stolu, a nakonec už byla vysoká jen jako postel. Podívala se na Oskara s Ingvarem. Také oni byli čím dál menší.

Eva cítila závrať a začínala se jí točit hlava. Brzy nato se obrátila ke své posteli a zjistila, že ta je veliká jako hora. Klika ode dveří jejího pokojíčku se zdála tak daleko jako na střeše nějakého domu!

„Myslím, že se mi asi udělá špatně,“ zasténal Oskar. Ingvar syčel. Vypouštěl malé obláčky dýmu, a i ty byly čím dál menší.

Právě když si Eva pomyslela, že už to déle prostě nevydrží, bolesti ustaly. Prohlédla si svoje tělo. Byla stejná jako předtím, jen v miniaturním provedení. Dokonce i její šaty se srazily!

„Páni,“ civěla Eva na své ruce a paže. „Jsem velká jako panenka Barbie! To je ale zvláštní pocit.“

„Je to dost divné!“ souhlasil s ní Oskar, který vypadal trochu zmateně. „Ještě nikdy jsme se takhle... nesrazili.“

Ingvar teď vedle vílích dvířek vypadal jako malá figurka draka. „Ingvare, ty jsi tak roztomilý!“ zvolala Eva. Drak na protest zafrkal a vychrlil malý plamínek.

„Řekl bych, že být roztomilý se mu nelíbí,“ zažubil se Oskar.

„Promiň, Ingu – jsi hrozně drsný, i když jsi tak malý.“ Eva natáhla dlaň s roztaženými drobnými prstíky. „Stalo se to, když jsem se dotkla toho krystalu.“

Na dlani měla obtisknutý maličký obrys víly. Takový byl úděl strážců krystalů, který měla Eva společný se svou babičkou Sylvií. Nejrůznější tvorové v nouzi si je prostřednictvím krystalů přivolávali na pomoc, a Eva pak neměla jinou možnost než je vyslechnout. Oskar Evu doprovázel zatím při všech těchto dobrodružstvích, a nyní se k nim na cesty přidával také Evin zvířecí spřízněnec Ingvar. Cizí světy mohly být nebezpečné a trojice přátel nikdy nevěděla, co je tam čeká.

„A co teď?“ zeptal se Oskar a rozhlédl se po nyní obrovské ložnici. „Bude nám trvat celý den, než se dostaneme na druhý konec pokoje.“

Eva shlédla na drobný obrys víly ve své dlani. Cítila kouzlo krystalů a v duchu se soustředěně snažila oslovit vílu. Jsi tady? Neboj se. Přišli jsme na pomoc.

Žádnou odpověď však neslyšela. Obrátila se proto na Oskara a pokrčila rameny.

Právě v tu chvíli oba zaslechli cvaknutí a otočili se. Vílí dvířka se otevřela a objevila se v nich malá zelená tvářička. Byl to klučičí obličej s velkýma špičatýma ušima, na kterých byl posazený malý, stejně špičatý klobouček. Nejvíc zarážející byly velké zelené oči, které upřeně hleděly přímo na Evu.

„Ahoj!“ pozdravila Eva. „To ty jsi nás sem zavola-“

Stvoření se zahihňalo, a jak rychle se objevilo, tak rychle teď zase zmizelo. Vílí dvířka za ním zůstala lehce pootevřená.

„Na vílu vypadá teda dost divně,“ zamumlal Oskar.

„To nebyla víla, ale skřítek,“ opravila ho Eva.

Oskar zdvihl jedno obočí. „To je právě jeden z těch detailů, které může znát jen holka.“

Eva se ušklíbla, její pozornost však přitahovala pootevřená dvířka. „Kam asi zmizel? Nevidím tam nic než tmavý tunel.“

Oskar otevřel dvířka a podržel jí je. „Dámy mají přednost!“

Ingvar vskočil dovnitř jako první a jeho špičatý ocas rychle zmizel ve tmě. Oskar se naposledy zdráhavě rozhlédl po barevném, důvěrně známém Evině pokojíčku.

„Tak jdeme,“ pobídla ho Eva. Popadla ho za ruku a zatáhla ho do dvířek.

V tunelu byla tma. Skřítko neviděli, zato ale z dálky slyšeli jeho uličnické hihňání. Klopýtali šerem za tím zvukem, přidržovali se vlhkých zdí obrostlých mechem. Netrvalo dlouho a vynořili se z tunelu v zelené krajině tak malebné, že vypadala jako z pohlednice.

„Vílí říše,“ vydechla Eva. „Ta je ale nádherná.“

Po straně viděla bublající potůček lemovaný mechovými kameny. Nekonečnou paletu zelené barvy přerušovaly barevné hrozny jemných kvítků v různých odstínech růžové a fialové. Také Oskar ztratil řeč a Ingvar spokojeně vrněl.

Vtom zpoza velkého kamene vykoukla známá zelená tvář.

Oskar ukázal: „Tamhle je náš malý kamarád!“ To už skřítek zaběhl zpátky za kámen a zmizel jim z očí.

„Počkej!“ zavolala na něj Eva. „Přišli jsme na pomoc!“

„Co říkáš, Ingvar,“ položil Oskar ruku na dračí plec a naskočil si na silný hřbet. „Co kdybychom toho malého zeleného uprchlíka chytili?“ Natáhl ruku k Evě a vytáhl si ji na draka před sebe.

„Za skřítkem!“ poručila Eva.

Ingvar se odrazil a vzlétl do vzduchu.